

i nárok žalovaného na užívání služebního bytu. Nelze dovoditi ze zákona, že výpověď nepřipouští opravu ani doplnění a že jest v každém případě projevem právně nevýznamným, neodpovídá-li přesně době stanovené zákonem. Zákon nevyžaduje více, než by byla zachována určitá doba výpovědní (einhalten), nevyklučuje však, by se tak stalo i dodatně prodloužením lhůty, jen když mezi tím neuplynula lhůta, na kterou bylo vadně vypovězeno, t. j. jen když tato lhůta může býti ještě prodloužena. Mohla proto býti prodloužena dopisem ze dne 18. června 1928 výpovědní lhůta určená původně do 30. června 1928 s právním účinkem, že služební poměr skončil dnem 1. října 1928, ke kterému byl vypovězen.

Čís. 9082.

**Společnosti s r. o. (zákon ze dne 6. března 1906, čís. 58 ř. zák.).
O návrhu ve smyslu § 91 zák., by likvidátor zajistil pohledávky věřitelů společnosti, lze rozhodnouti v nesporném řízení.**

(Rozh. ze dne 4. července 1929, RI 407/29.)

Návrh věřitelů společnosti s r. o. v likvidaci, by bylo likvidatoru společnosti nařízeno, složit jistotu k zajištění pohledávky navrhovatelů, soud první stolice zamítl. Rekursní soud zrušil napadené usnesení a uložil prvému soudu, by, nehledě k uplatněnému jím zamítavému důvodu, znovu o návrhu rozhodl. D ů v o d y: Zamítnutí návrhu rekurentů, by bylo firmě uloženo zajistiti jejich pohledávky, stalo se z důvodu, že se rejstříkový soud pokládá za nepřislušna uložiti společnosti žádané zajištění, jelikož rejstříkovému soudu náleží jen přezkoumávání formelní stránky likvidace, do věci samé se však pouštěti nemůže. Tento právní názor rekursní soud nesdílí. Jest ovšem správné, že soud rejstříkový má zkoumati formelní stránku likvidace, jest však zároveň povinen zkoumati provedení likvidace s hlediska § 91 zákona ze dne 6. března 1906, čís. 58 ř. zák., tedy zejména, pokud jde o zapravení a zajištění dluhů, a může v tom směru k návrhu zájemníků uložiti firmě, pokud se týče likvidatorům, by zajistili dluhy. To státi se může s hlediska § 15 uv. zák. k obch. zák., podle něhož ve firemních věcech jest předsejítí podle zásad nesporného řízení, v řízení nesporném a není tudíž správné, že prvý soud k rozhodnutí o žádaném zajištění nebyl příslušným. Naopak podle toho, co řečeno, jest příslušným k řešení této otázky. Nezbyvá proto než, by se prvý soud, nehledě k zamítacímu důvodu, znovu usnesl o návrhu rekurentů na zajištění jejich pohledávek.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Dovolacímu rekursu nelze přiznati oprávnění. Stěžovatelka se poukazuje na správné odůvodnění napadeného usnesení, jež nebylo vyvráceno vývody dovolacího rekursu. Jde prozatím jen o řešení otázky, zda o ná-

vrhu ve smyslu § 91 zák. o společnosti s obmezeným ručením ze dne 6. března 1906, čís. 58 ř. zák., by likvidátor zajistil pohledávky navrhovatelů, lze rozhodovati v řízení nesporném, čili nic, a tu jest přisvědčiti právnímu názoru rekursního soudu, že tomu tak jest. Pokud jde o obdobné ustanovení čl. 202 a 245 obch. zák., bylo ve shodě s rozhodnutím A. Cl. 386, 620, 640, 668, 709, 1057, 1389 a 2350 již rozhodnutím tohoto nejvyššího soudu sb. čís. 3439 uznáno a náležitě odůvodněno, že nároku ve smyslu čl. 245 (202 odstavec druhý a třetí) obch. zák. není třeba se domáhati žalobou, že stačí žádost v řízení nesporném. Táž zásada musí však pro stejný právní podklad platiti i pro ustanovení § 91 zák. o společnosti s obmez. ručením.

Čís. 9083.

Lhůta prvního roku (§ 231 c. ř. s.) nemusí býti přesně dodržována, vždy však musí býti určena tak, by byla odpůrci umožněna dostatečná příprava k roku. Určení nepostačitelne lhůty může býti zmatkem podle § 477 čís. 4 c. ř. s.

(Rozh. ze dne 4. července 1929, R I 493/29.)

Žaloba byla doručena žalovanému 18. března 1929 s tím, že první rok bude 20. března 1929. Ježto se žalovaný k prvnímu roku nedostavil, vynesl soud první stolice rozsudek pro zmeškání, jímž uznal podle žaloby. Odvolací soud zamítl odvolání uplatňující zmatečnost podle § 477 čís. 4 c. ř. s.

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a vrátil věc odvolacímu soudu, by o odvolání znovu rozhodl.

D ů v o d y:

Podle § 231 c. ř. s. jest první rok se zřetelem k času pro doručení žaloby asi potřebnému naříditi zpravidla (výjimky, uvedené v odstavci druhém netýkají se souzeného případu) tak, by mezi doručením a rokem byla doba asi čtrnácte dnů. Již z tohoto doslovu zákona vyplývá, že řečená lhůta nemusí býti přesně dodržována, že po případě může býti i kratší. Vždy však musí býti vzhledem k ustanovení § 139 c. ř. s. zvolena tak, by odpůrci byla umožněna dostatečná příprava k roku. Právě proto mluví zákon o lhůtě »asi« čtrnáctidenní, jsa si vědom, že přiměřenost této lhůty vzhledem k jejímu účelu v § 139 c. ř. s. vyjádřenému lze posuzovati v tom kterém případě pouze podle jeho konkrétních okolností. Byla-li proto v souzeném případě obsílka k prvnímu roku, nařízenému na 20. března 1929, doručena žalovanému teprve dne 18. března 1929, lze otázku, zda se vydání rozsudku pro zmeškání pro nedostavení se žalovaného k prvnímu roku stalo právem či neprávem, řešiti nikoliv jen úvahou, zda doba mezi doručením obsílky a rokem postačila, by se stěžovatel mohl ještě včas k soudu dostaviti, nýbrž jest zkoumati, zda